

Opgave 1

Jens Smærup Sørensen: "Bardrama".

Fra novellesamlingen *Det menneskelige princip*, 1985.**Tekst 1****"Bardrama"***Jens Smærup Sørensen*

1 Langsomt tog barpigen et lille glas med en
vredet citronskive ned fra disken, ned i
vasken. Så lagde hun armene over kors og
rettede blikket ud gennem vinduet, over
5 gaden og op på et område af den grå mur
derovre, hvor der sad nogle papirstrimler
efter en plakat. Hun holdt blikket fast lige
der, med store, mætte pupiller, og bevæge-
de heller ikke nogen anden del af sin krop.

10 Kunden ved disken betragtede den fra
siden. Lårene og balderne, hvis former var
til at følge under den tynde kittel, og bar-
men som fremhævedes af de korslagte
arme, nøgne. Han tog en slurk af sin øl, han
15 rømmede sig, smilede til højre side af hen-
des ansigt og mørke, lokkede hår.

En stille dag, sagde han. Hun hørte det
ikke, han blev ved med at smile nogle
sekunder. Men hun reagerede ikke, hun
20 havde ikke hørt ham sige noget, eller hun
syntes ikke det var værd at svare på. Og han
gentog det heller ikke. Og han holdt ende-
lig op med at smile, skyndte sig at tage en
slurk øl til.

25 Ved bordene foran disken sad tre andre,
og de vendte sig nu samtidig mod døren for
at se dyret, der bjæffende gjorde sin entré i
lokalet. En lille, hvid hund, fulgt af en dame
i stor kåbe. Hendes mørkerøde læber sprang
30 fra hinanden, så langt at et komplet gebis
blev synligt, kun få steder repareret med
guld. Hun samlede hunden op og drejede
sig en omgang med den, strakte den en
anelse frem mod hver især af de tilstedevæ-
35 rende, idet hun selv lagde hovedet på skrå
og gav en lav, ligesom trevlende latter fra
sig.

En ung mand i ruskindsfraque blev som
den eneste ved med at iagttage både hun-
den og hende. Han studerede hendes måde
40 at sætte sig på, hoftevidningens elegance,
som brat spoleredes af hendes vægt. Det

kunne være et tegn på alderdom, det kun-
ne være et tegn på let beruselse, han stude-
45 rede hendes sminke og dens brud som spor
af rynker. Cappuccino, råbte hun.

En til af de her, kommanderede en mand
i habit et øjeblik efter. Han sad bag den stå-
ende kunde med en yngre dame. Tager du
50 én også, spurgte han hende. Hun lænede
sig lidt tættere frem mod ham, glinsede
sine læber med tungespidsen.

Er du ude på at drikke mig fuld, mumle-
de hun. To, råbte han til barpigen, som nu
55 nænsomt berørte kaffemaskinen.

Nå, hvor kom vi fra, fortsatte han. Nå jo,
så solgte jeg lortet, alt for billigt, men jeg
var sgu blevet træt af det, det var jo alt, alt
for stort, men med strandgrund og det hele,
60 pisselækkert, så jeg trods alt kunne stikke
en halv million i foret, godt og vel, jeg hav-
de jo sørget for at blive skilt først! Han gri-
nede højt, og blev ved og begyndte at ryste,
som om latteren totalt havde overtaget sty-
65 ringen af hans muskulatur, og han var ude
af stand til at trænge den tilbage igen, han
fik tårer i øjnene.

Imens skiftede damen stilling. Krydsede
et knæ ind mod ham, og lårsvinget forplan-
70 tede sig i en glidning gennem ryggen og
skød hendes bryster ind over bordet, og
hagen løftedes en anelse, og munden blev
bredere. Sådan deltog hun lydløst i hans lat-
ter, og sænkede vipperne et par gange over
75 sine skinnende øjne.

Åh nej, stønnede han, kom sig. Der var
jo lidt fart på i de dage der, jeg var jo også
begyndt at tjene ret gode penge, men så
tænkte jeg, jeg skider sgu på det, jeg tager
80 mig sgu et sabbatår, og så brugte jeg den
halve million, og en hel del flere, hvis jeg
skal være helt ærlig, jeg ryddede simpelt
hen mine konti og købte mig en pæn lille
jolle, bygget i England i tyverne, og så tog

85 jeg et par venner med over Atlanten, og så fortsatte vi bare i samme retning til vi var hjemme igen! Og det var da alt sammen meget skægt. Hong Kong var for eksempel ret morsom. Kan jeg huske.

90 Kunden ved disken havde ligesom hørt efter, men nu kom barpigen forbi med sin bakke, og han blev optaget af hendes gang og kiggede så ud på gaden, grundigt i begge retninger, og han tændte en cigaret og så 95 på sit ur, som om han ventede på nogen. Han ville alligevel fange hendes blik, idet hun vendte tilbage, men hun bemærkede ham ikke.

Jeg vil også gerne have en til, sagde han, 100 og stadig uden at se på ham tog hun hans glas. Hun holdt det under hanen, skænkede omhyggeligt, og han smilede igen, da hun nærmede sig. Og hun vendte igen siden til og stangede glasset op på disken, et sted 105 hvor han lige kunne nå det. Og hun lagde armene over kors, og hendes hengivne blik fandt atter papirstimlerne ovre på muren.

Den unge mand i ruskindsfrokke var ikke blevet færdig med at studere damen 110 med den lille, hvide hund. Han begyndte nu tydeligt at tilkendegive sin interesse. Han lænede sig først frem mod dem, hvilede albuerne på knæene, og så kun på hunden i hendes skød. Så frembragte han en 115 række hurtige tungesmæk og fik den til at rejse øren. Hun vendte ansigtet i hans retning, kneb øjnene lidt sammen, ligesom for bedre at danne sig et indtryk af ham, mens han stadig lokkede for hunden.

120 Synes De om min Faks, spurgte hun. Og han lod til at blive overrasket over, at hun overhovedet havde hørt hans lyde, han smilede som om han ville undskylde sin påtrængenhed.

125 Et helt bedårende dyr, sagde han så og rejste sig. Tillader De? Et øjeblik? Hun smilede sit omfangsrige smil, og han satte sig hos hende.

Hvad var det De kaldte den? Faks? Hun 130 nikkede sagte en tre-fire gange og pressede den lille hund ind mod sin mave.

Nyder De ikke noget, spurgte hun så og fortsatte med det samme: Cappuccinoen kan jeg desværre ikke anbefale, den falder 135 på en kedelig måde, men andet kunne man

måske heller ikke forvente? Der er visse steder i Rom de forstår det, må jeg ikke byde Dem på et eller andet?

Hvis de skulle føre en god whisky, svarede han, og hun vinkede ad barpigen. Og han bevægede sig lidt nærmere over mod hende og så hende i øjnene, mens han med et par fingre pegede i retning af hunden.

Det er altså virkelig den kæreste lille en 145 De har der, mumlede han. Og hun smilede igen, og de blev ved med at se hinanden i øjnene. Er det en han, spurgte han.

Om han er, svarede hun og gjorde sit smil endnu større, og øjnene noget mindre. 150 Og han smilede nu også, et skævt smil, som om han forstod alting og samtidig ville anerkende, at hun var ham overlegen i konversationskunsten.

Barpigen stod ved deres bord. Kunden 155 ved disken betragtede hendes figur over kanten af sit ølglas. Manden i habit blev på ny angrebet af sin latter.

Er du så blevet gift igen, spurgte damen ved siden af ham. Nej nej, nej nej, stammede og hikkede han. To gange er sgu nok for mig! Og ligesom han havde kæmpet sig en 160 anelse fri af latterkrampen, var den over ham igen.

Hvad så med din virksomhed, spurgte 165 hun. Da du var kommet hjem, kunne du så tage fat på den igen? Han sundede sig. Han fik sit glas op mod munden og ventede til han kunne tage en lille slurk i sig.

Den havde jeg jo også solgt, snøvelede 170 han. Hvad gav du dig så til, spurgte hun.

Vil du have det hele, spurgte han og kunne nu nøjes med at smile, sikker i trækkene. Det bliver en ret lang historie, der er jo masser af muligheder, og jeg har sgu aldrig hørt 175 til dem der lader en chance passere, jeg har lavet forretninger af alle mulige slags. Der er mange i dag der siger, det er blevet for svært at tjene penge, men har man bare en lille smule flair, og er man indstillet på at tingene ikke hver gang skal gøres som på 180 oldefars tid, så er der ingen problemer.

Ingen problemer, gentog han. Hvad er du i gang med nu, spurgte hun og smilede igen. Jeg har forskellige planer, svarede han. 185 Planer, spurgte hun.

Nogen af dem ser mere end lovende ud,

sagde han og fyldte sit blik med snedighed. Men dem får du sgu ikke ud af mig, før vi kender hinanden lidt bedre! Hun havde lagt

190 sine cigaretter og sin lighter i sin taske.

Jeg må også til og af sted, sagde hun. Af sted, spurgte han. Hvor går du hen? Hun havde rejst sig, havde allerede taget et par skridt væk fra ham.

195 Det kan være vi ses, sagde hun og fortsatte. Han sad med skilte læber til hun var ude af døren. Åndssvage mær, mumlede han.

Lad mig få en regning, råbte han så til 200 barpigen, og der gik nogle spjæt igennem ham, som om en rasende latter trak op, men det lykkedes ham at holde vejret, og han klemte en hånd hårdt om tindingerne og trak den ned over ansigtet. Fastholdt et 205 stramt greb om munden, til barpigen var fremme med hans regning.

Kunden ved disken forsøgte sig med endnu et smil, da manden i habit var gået. Hun overså det også denne gang, og han 210 drak og så på sit ur og gav sig til at kigge i samme retning som hun. Stod sådan et par minutter. Indtil hun valgte at skifte synsvinkel over mod hans ølglas, som for at gøre sig klart hvor langt han var nået, og han så 215 det med nakken, han vendte sig øjeblikkelig mod hende. Og i samme sekund forlod hendes blik glasset og krøb langsomt, langsomt hen over disken, ligesom det fulgte en tyktflydende væske, og det standsede så en 220 stund og drak den op, løftedes beruset mod papirstrimlerne.

Må jeg betale, sagde den unge mand i ruskindsfrakke. Der lå en seddel ved hans hænder.

225 Hvilken vej skal De nu, spurgte damen med hunden ham, og han tøvede lidt, så hun kunne nå at fortsætte: Jeg havde egentlig tænkt mig at finde et rart lille sted og spise lidt?

230 Barpigen var der og gav ham penge tilbage. Han holdt dem i sin venstre hånd, gjorde en lille bevægelse med den, lod den så hvile på ryggen, udstrakt med sedlerne. Og damen så på den, og på hans ansigt, tavs 235 med sit smil.

Pludselig skød han sin højre frem mod hende, den lille hund gav hals. Hvor er det

en utrolig smuk ring, sagde han. Må jeg lige se et øjeblik? Og hun rakte hånden med ringen frem mod ham. Og han tog fat om den, lod sine fingerspidser danse over stenen og videre ud over hendes fingerspidser, mens han lukkede sin venstre om pengesedlerne og trak den ind mod sig.

245 På så smuk en hånd, sagde han, og hunden bjæffede løs og sprang frem mod hans arm. Så så, smilede han roligt, lod så hendes hånd falde fra sig. Han ville røre hunden, han ville kæle den til ro, og havde dens tænder om sin lillefinger.

Smerten fik ham til at hyle. Og hunden slap ham, og han for op, en dråbe blod sev ud af lillefingeren, han ville stikke den i munden.

255 Satans møgdyr, råbte han i stedet. Og han begyndte at gå, stak hånden med sedlerne i frakkelommen.

Hvad siger De, råbte damen, hun var kommet på benene. Den unge mand skyndte sig af sted. Hun stod lidt og så efter ham. 260 Så vendte hun sig mod baren, holdt sin hund ind mod sig, og hun smilede. Et kæmpemæssigt, rødt og guldglimtende smil, ikke til nogen bestemt, mere opadvendt. 265 Temmelig længe. Med ét kom hun i tanker om at gå sin vej.

Barpigen bøjede sig forover. Og for syttende gang så kunden ved disken på hende. Han hørte hende fnise.

270 Sikket drama, sagde han. Og hun rettede sig op og ville for første gang se på ham. Det må du nok sige, sagde hun og blev ved med at le.

Det blev ikke så stille en dag som du sagde! Hun kunne huske han havde sagt det, og hun smilede til ham, som om det var noget fuldkommen selvfølgeligt for hende.

En ny kunde ankom. Allerede i døren råbte han hej. Og hendes smil fløj over mod 280 ham. Hej, hvordan går det? Og kunden ved disken ville også smile til ham, som om det var ham han havde stået og ventet på, og så som om han godt kunne gå igen med det samme.

285 Men han var fremme foran bardisken, foran hende og svarede: Fint! Og han blinkede til hende: Rart at se dig!